

[Axel Ivan Pedersen.]

kun bør nedlægges påstand om frihedsstraf, når man med den fornødne sikkerhed kan antage, at alkoholkoncentrationen i blodet på kørselstidspunktet har ligget over 1,20 promille. Med ordene „vejledende regel“ og „kun bør“ har jeg forstået det sådan, at det er op til anklagemyndigheden at afgøre, hvorvidt der skal rejses påstand om frihedsstraf, og at der ikke er tale om et påbud fra ministerens side, selv om promillen er væsentlig højere.

Jeg hører gerne ministerens bekræftelse eller afkræftelse af denne opfattelse, ikke mindst på baggrund af, at ministeren i det førnævnte notat af marts 1971 klart og utvetydigt gør gældende, at hvis lovgivningsmagten ønsker et hurtigt og sikkert skift i reaktionen over for spirituskørsel, må man gøre brug af promillegrænser.

Langkilde: Jeg skal ikke genoptage diskussionen med hr. Axel Ivan Pedersen fra anden behandling; det ligger jo sådan, at folketinget har taget stilling til disse problemer, men jeg synes ikke, det skal stå uimod sagt her i salen under tredje behandling, som hr. Axel Ivan Pedersen sagde det, at promillen, dvs. den konstaterede alkohol i blod og urin, ikke skulle indgå, skulle være faldet helt væk som et led i beviset for, om der forelå en overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1, om kørsel i spirituspåvirket tilstand. Det må hr. Axel Ivan Pedersen fuldstændig have misforstået, i bedste fald, for selvfølgelig indgår dette, ganske som det er indgået hidtil, i den lange række af beviser, som er afgørende for, om der foreligger skyld efter færdselslovens § 16, stk. 1. Sådan har det været hidtil, og sådan vil det også være fremtidig. Forskellen i forhold til det standpunkt, som hr. Axel Ivan Pedersen har taget, er den, at hvis hans forslag var gået igennem, så var skylden i relation til § 16, stk. 1, i al fald på forhånd lagt fast til en promille som eneste afgørende omstændighed. Det er det, folketinget ikke har ønsket, og det mener jeg er en lykkelig ting.

Hr. Axel Ivan Pedersen sagde, at den frie bevisbedømmelse var en hellig ko, som var i stand til at forhindre fremskridt. Jeg synes, det er en overdrivelse, det er urigtigt, og det bør ikke stå uimod sagt. Jeg synes, at den frie bevisbedømmelse i det moderne retssy-

stem har været et vældigt fremskridt. Det, som den frie bevisbedømmelse har afløst inden for retsplejen, er jo de lovbundne beviser; skal vi helt tilbage til de meget gamle dage, er det jernbyrd og tylftered, og jeg tror, at selv hr. Axel Ivan Pedersen vil indrømme ved nærmere overvejelse, at den frie bevisbedømmelse i forhold til disse lovbundne bevismidler repræsenterer et endog meget betydeligt fremskridt.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan ganske give tilslutning til det, hr. Langkilde har sagt, men jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl, læse den centrale bestemmelse op af det udkast til et cirkulære, som jeg har tilstillet udvalget. Det er et udkast til cirkulære om anklagemyndighedens stilling; det er altså ikke på nogen som helst måde noget, hvorved vi prøver at vejlede domstolene, det drejer sig kun om, i hvilket tilfælde man fra anklagemyndighedens side skal rejse tiltale, og hvad der skal rejses tiltale for. Der står her om det pågældende punkt følgende:

„Ved afvejning af, om der skal nedlægges påstand om bøde eller frihedsstraf, bør der tages hensyn til alle de omstændigheder, der kan belyse, i hvilket omfang den pågældende har været uegnet til at føre motorkøretøj. Der skal således tages hensyn til, hvad der foreligger oplyst om tiltaltes kørsel, spiritusforbrug og påvirkningsgrad. Hvor ingen af de øvrige oplysninger fremtræder med særlig vægt, vil man som vejledende regel kunne gå ud fra, at der bortset fra gentagelsestilfælde kun bør nedlægges påstand om frihedsstraf, når man med den fornødne sikkerhed kan antage, at alkoholkoncentrationen i blodet på kørselstidspunktet har ligget over 1,20 promille. I gentagelsestilfælde bør der i almindelighed nedlægges påstand om frihedsstraf; under særlig formildende omstændigheder kan påstanden dog indskrænkes til bøde.“

Axel Ivan Pedersen: Jeg synes nok, at det er en ganske ejendommeligt forklaring, hr. Langkilde er kommet med, og jeg er endnu mere forbavset over, at justitsministeren slutter op bag denne forklaring, for det er i virkeligheden fra begge sider et forsøg på at blæse med mel i munden. Den frie bevisbe-